

**DISCURS DE PASQUAL MARAGALL
EN L'ACTE D'HOMENATGE A JOAN REVENTÓS
22.01.06 VERSIÓ NO CORREGIDA**

Gràcies, companys. El millor homenatge que podem retre a Joan Reventós és dir-li: “Joan, tenim nou Estatut”. Tindrem un nou Estatut la setmana que ve. El tindrem.

Ja sabeu que jo sóc dels de la teoria de les dues F: hi ha la foto i la feina, uns fan una cosa i els altres l'altra. Mireu... tindrem un nou Estatut la setmana que ve i encara podrem dir a en Joan més coses.

En Jaume Carner, l'oncle del Joan, ho ha dit el Pepe ara, va ser l'home decisiu en l'aprovació de l'Estatut de l'any 32. En la seva carta al president Macià, deia: “President, dels quatre grans problemes de l'Estatut –Ordre Públic, Justícia, Instrucció i Hisenda- li dic que si aconseguim les fòrmules convingudes sobre Justícia i Ordre Públic i si després obtenim una Hisenda suficient, haurem assentat l'autonomia sobre bases que tindran tasca dues generacions de catalans per arrelar-les a terra i així començarem el camí de la nostra llibertat”.

I afegia que les tres possibilitats que s'obrien, perquè era realista, eren votar l'Estatut , votar l'Estatut mostrant una certa insatisfacció, abstenir-se, –hi havia molta gent que no veia clar, hi havia alguns que tenien un interès més relatiu, en tot allò- o la tercera, retirar l'Estatut. Ell aconsellava la primera, votar l'Estatut.

Azaña va defensar l'Estatut a fons, era el gran aliat de Carner, i Carner el gran aliat d'Azaña, i havia dit que si l'Estatut no s'aprojava ell dimitiria, i en Carner li deia a Macià: “L'Azaña dimitirà si no s'aprova l'Estatut”. L'Estatut es va aprovar, i Macià, que per descomptat va contestar que sí, va anar a Madrid a buscar-lo per tornar a casa amb la llei a les mans. Carner, un senyor de Barcelona d'ERC – com deia ahir l'Antoni Castells- en va ser en bona mesura l'artífex, jo diria que ell i Azaña.

Però clar, el món i Europa en particular no estava per orgues en aquell moment, i tots sabem el que va passar.

La història, deia Marx, ha de passar dues vegades per passar de debó. Vet aquí. Fa 29 anys, el 1977, Joan Reventós va fer possible la tornada del president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas.

S'ha dit aquí, i és un fet cert i exacte : el 15 de juny, recordo, a casa seva, l'ajudàvem a fer el seu discurs per a la plaça de Las Arenas. En Joan havia decidit que Tarradellas havia de tornar, el partit havia decidit, havíem decidit, que Tarradellas havia de tornar.

Aleshores la dreta catalana proposava una altra cosa: un Consell General de Catalunya o alguna cosa similar, i el PSC va dir que havia de ser la Generalitat, i havia de ser Tarradellas.

Evidentment, la dreta i el govern espanyol es van posar de seguida d'acord, fixeu-vos, per controlar el retorn de Tarradellas i Tarradellas va volar directament a Madrid i va fer un govern d'unitat. Ja s'ha dit aquí.

Però la Generalitat de Catalunya va tornar a néixer, i abans de la Constitució. A veure si se n'assabenten a la dreta espanyola, que ni tansols va votar la Constitució perquè hi deia "nacionalidades". No la van votar.

Aleshores no era tota la dreta espanyol, era un partit més petit que es deia Alianza Popular. No van votar la Constitució Espanyola perquè hi deia "nacionalidades". Ara

diuen que no, perquè diu “naciones”, i ara nacionalidades és per a ells un nom sagrat, millor dit, consagrat.

El socialisme català va ser el pare de la criatura i no va pas reclamar drets d'autor. Aquesta modèstia, va tenir, sense dubte, un cost, i el va tenir en termes d'opinió. Ens preguntem el perquè de 1980 després de 1977. Aquella modèstia, fecunda en definitiva, va tenir sense dubte un gran cost electoral.

Però mireu, la història triga, triga més, triga menys, però al final arriba, com els trens –ara no, ara els trens ja arriben a l'hora. La història no perdona. Restitueix la veritat, però ho fa qua els personatges col·lectius són vius, però les persones ja ahna passat. Com l'Alberich.

Ahir vaig ser en aquest tanatori de Sant Gervasi, avui no hi he pogut ser, perquè avui he anat a dormir a les 5, jo, i encara he hagut de treballar una mica aquest matí. O com en Clop, o en Pané, de Lleida, que alguns no el recordareu.

Jo aquests dies he estat per les terres de Lleida i he estat també al Baix Llobregat, i us ben asseguro que quan vaig a Lleida o al Baix Llobregat penso que aquesta és la

Catalunya que ens ha donat força. Com la Tarragona de la Pepa Reventós. El Vendrell, concretament.

El nostre partit, el partit d'en Joan, d'en Raimon, d'en Narcís, el partit de Montilla, de la Manuela, de l'Iceta, que ha estat –us ho dic aquí, en la intimitat- el motor de tot això. El partit de l'Alberich, el partit del govern de Catalunya, des de 1999, el més votat en totes les eleccions que es fan i es desfan a Catalunya, les generals, les municipals i les autonòmiques, des de 1999, en totes.

Aquest és el subjecte col·lectiu protagonista d'aquesta història. El partit també del conseller Vallès, encara que no sigui militant, de la consellera Tura, i la consellera Mieras, que també ha aconseguit una cosa que no podem dir massa, diguéssim, perquè no s'enfadi ni s'ofengui ningú, però tornaran, una cosa que tornarà, que està tornant.

El partit d'aquells que venien del POUM de Salvador Seguí –ahir vaig estar a les Rambles, i si aneu allà on hi havia el SEPU, al número 129, hi ha una placa que ho diu, “en aquest punt, un dia de 1937, va desaparèixer en Seguí”... va ser assassinat, com sabeu-.

Vull acabar. Aquest és el partit de Joan Reventós. Recordo altres moments de Reventós que no estaria bé no esmentar en aquest moment. Fins l'onze de setembre de 1981, des del 1977 –Sant Boi- es va anar celebrant l'onze de setembre unitàriament. La gent ara ja no se'n recorda.

Des del 77, i el 78, i el 79 i el 80 i el 81, era una gran manifestació unitària de totes les forces polítiques de Catalunya, primer a Sant Boi i després al passeig de Gràcia, mig milió de persones, una vegada un milió de persones.

Fins al 81 va ser unitària, per coses que havien passat en el Congrés a Madrid, per actituds que havíem pres, però a partir d'aquell any no hi va haver 11 de setembre unitari fins que nosaltres hem tornat al govern i hem instaurat que se celebri conjuntament per tot el poble de Catalunya, i amb dignitat.

Ho dic perquè a Reventós li va tocar en aquell moment, quan nosaltres estàvem tots esperant a la primera fila, amb la bandereta a la mà, i en Reventós es va entrevistar amb Roca, probablement, al carrer Llúria, i va tornar dient que no hi hauria capçalera unitària.

Aquí va començar un cisma, una escissió i un enfrontament dintre de les forces polítiques del catalanisme que no s'hauria d'haver produït mai, i no s'haguès produït mai si nosaltres haguèssim estat al front de la Generalitat en aquell moment, us ho asseguro.

Nosaltres això no ho farem mai, i no ho farem perquè Joan Reventós ens ho prohibiria.

Bé, ara s'obren unes perspectives llargament cobejades. Ara se sabrà el que fa el nostre Govern als barris, a les escoles, en tecnologia, en biomedicina, en salut, i el que fa construir una Espanya plural i confiada. Mai s'havia fet tant, mai. I més que farem.

Visca Catalunya! Visca Joan Reventós!